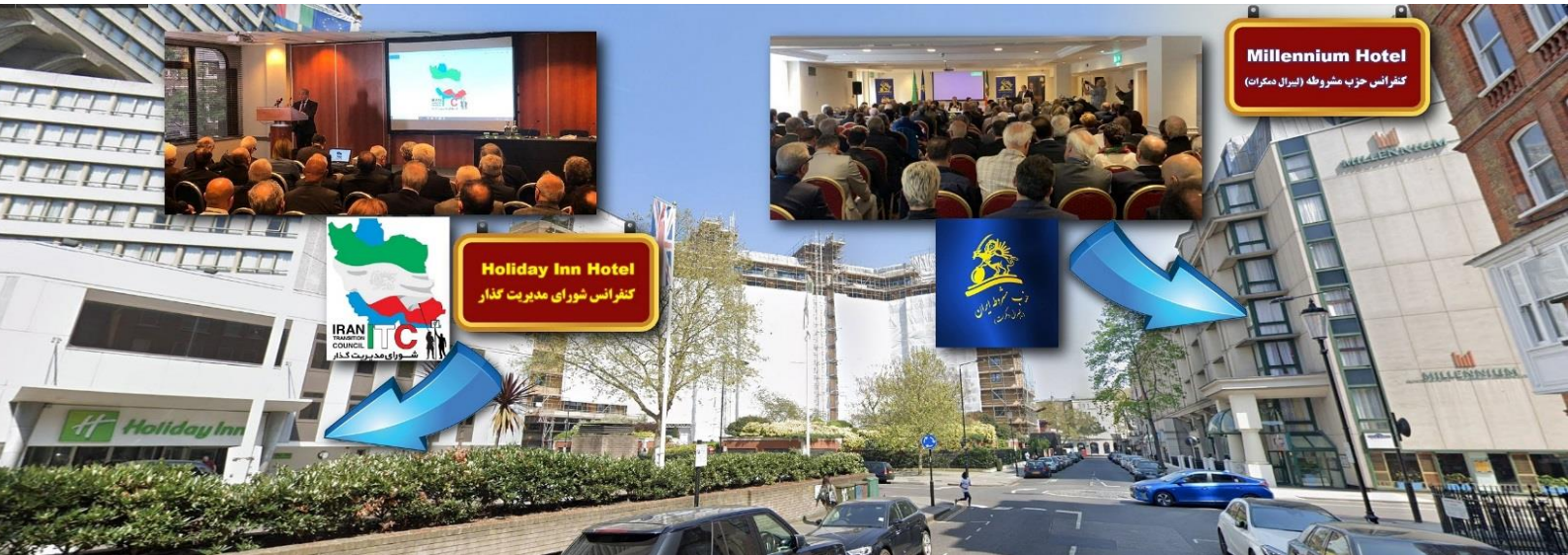

حکایت یک شهر و دو قصه ء تلخ اپوزیسیون ایرانی

این حکایت تلخ و طولانی دیروز و پریروز نیست که اپوزیسیون سکولار، دمکرات و لیبرال ایرانی علیرغم مشترکات نود درصدی همچنان فاصله خود را از یکدیگر حفظ می کنند تا مبادا توسط متعصبین و به اصطلاح "اصولگرایان" طیف خودی متهم به سازش و عدول از اصول بشوند. این سوگ نمایش تلخ ناهم سازی و تفرق همچنان ادامه دارد. اما دیروز و پریروز (شنبه و یکشنبه) هرگز در تاریخ اپوزیسیون ایرانی این دو طیف عمده مخالفان جمهوری اسلامی تا به این حد به هم نزدیک و در حین حال "فاصله دار" نشده بودند. شاید دست تقدیر بود؛ شاید هم دست عوامل جمهوری اسلامی در دانشگاه امپریال کالج لندن (جایی که قرار بود محل برگزاری کنفرانس شورای مدیریت گذار باشد، که بناگاه ساعاتی قبل از آغاز کنفرانس با فشار و شکایت و بدبینتی عوامل جمهوری اسلامی که در بسیاری از دانشگاه های لندن و بریتانیا نفوذ کرده اند، مسئولین کنفرانس شورای مدیریت گذار ناچار شدند در حالت اضطراری محل جدیدی بیابند و ناگزیر به کنفرانس اروپایی حزب مشروطه ایران (لیبرال دمکرات) بسیار بسیار نزدیک شوند.

اما علیرغم قضا و قدر، یک فاصله نحس ۱۳ متری، آنگونه که در تصویر گوگل می بینید، بین هتل ملنیوم (محل برگزاری کنفرانس حزب مشروطه) و هتل هالیدی این (محل جدید برگزاری کنفرانس شورای مدیریت گذار) در منطقه گلواستر لندن باقی مانده بود. سیزده متر فاصله بسیار کمی بود تا برخی از شرکت کنندگان غیر متعصب که قبیلۀ ای فکر نمی کنند به راحتی از این کنفرانس به آن کنفرانس تردد می کردند؛ و جمهوری اسلامی باعث شد ترافیک و پل ترددی، اگر چه کوچک و محدود اما نمادین بین دو کنفرانس مخالفین بوجود بیاید. البته هنوز زود است که بنویسم "عدو شود سبب خیر اگر خدا خواهد".

شوربختانه علیرغم نزدیک شدن اتفاقی در جنب و جوار یکدیگر، در سپهر ناهمگون اپوزیسیون، فاصله لعنتی ۱۳ متری بیشتر به فاصله ۱۳ سال نوری می ماند تا مسافتی کوچک از این سوی خیابان تا بدان سوی خیابان. و متأسفانه این دو طیف عمده مشروطه خواه و جمهوری خواه اپوزیسیون علیرغم فاصله اندک ء مکانی، گویا چهل سال از یکدیگر فاصله دارند؛ و عمری نیز باقی نمانده و اینگونه به نظر می رسد که این دو خط موازی هرگز به هم نمی رسند مگر آنکه خدا بخواهد. چه کسی می داند شاید هم خدا با جمهوری اسلامی است که این فاصله ۱۳ متری را حفظ کرده است. نکته ظریف و قابل تامل دیگری که از چشم ها پنهان نماند این بود که ظاهراً این دو کنفرانس موافقت کرده بودند نمایندگانی بعنوان میهمان به نشست یکدیگر بفرستند که قابل تحسین است. افرادی از کنفرانس شورای مدیریت گذار (از هیئت دبیران و مشاوران) از جمله جناب آقایان دکتر شهریار آهی و دکتر علیرضا نوری زاده در سخنرانی ها و پنل های کنفرانس حزب مشروطه ایران (لیبرال دمکرات) اجازه حضور و سخنرانی یافتند. اما ظاهراً به مسئولین حزب مشروطه ایران (لیبرال دمکرات) این فرصت متقابل در کنفرانس شورای مدیریت گذار داده نشد.

در پایان باید آرزو کرد که این فاصله های سیزده متری به سه متر تقلیل یابد تا نحسی آن دامنگیر ابدی اپوزیسیون نشود. بقول زنده یاد سهراب سپهری ما مسافر بادهای ناهموار هستیم، اما از این سوی خیابان به آن سوی خیابان عبور باید کرد. در جایی خواندم "عبوری که سپهری از آن دم می زند، بدین معنی است که باید با تلخی ها درافتاد و ناملایمات را در هم شکست و فردای روشن جامعه انسانی را برای نسل های آینده یادآور شد. او می خواست با همگان هم سو شود و تاریکی ها را به ودای فراموشی بسپارد. به همین دلیل گفت:

من ندیدم دو صنوبر را با هم دشمن

من ندیدم بیدی، سایه اش را بفروشد به زمین

رایگان می بخشد، نارون شاخه خود را به کلاغ